

Arrest

nr. 289 913 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. LYDAKIS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kunduz, Nawabad. U bent geboren op X en hebt een vrouw en twee kinderen, momenteel woonachtig te Kunduz.

Uw vader was actief bij de politieke partij Hezb-e Islami, tot de Taliban een eerste keer de macht overnamen in de jaren '90. Een andere broer van u, Alma Gul, werd een leider binnen de Taliban tot hij werd gedood nog voor de val van het eerste Taliban-regime. Ook andere verre familieleden van u waren lid van de Taliban. U werd gevraagd om u aan te sluiten bij zowel Hezb-e Islami als bij de Taliban, de

reden waarom u in mei 2009 Afghanistan verliet. U reisde naar Noorwegen en diende hier een verzoek om internationale bescherming in. U ontving er een weigeringsbeslissing en werd door de Noorweegse autoriteiten gerepatriëerd naar uw land van herkomst in december 2012.

U verbleef bij terugkeer een tijdje in Kabul tot u besloot om naar Kunduz terug te keren. Uw broer Mamad Lal werd ondertussen ook verplicht om zich aan te sluiten bij de Taliban. Op een dag werd u in Kunduz benaderd door Juma Khan Hamdard, een zeer machtig persoon binnen Afghanistan. Hij zei dat u uw baard moest laten groeien en diende aan te sluiten bij zijn partij, Hezb-e Islami. U had hiervoor een maand de tijd. U ging daags nadien vragen aan Juma Khan Hamdard waarom u dit moest doen. U verliet drie dagen later met uw familie Kunduz en reisde naar de provincie Nimrooz. Anderhalf jaar lang huurde u hier een huis vooraleer opnieuw naar Europa door te reizen. Uw familie keerde terug naar Kunduz.

U kwam in 2015 aan in Zweden en diende ook daar een verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw ontving u een weigeringsbeslissing. Gezien de Zweedse autoriteiten van plan waren om u te repatriëren naar Afghanistan, verliet u het land en reisde u door naar België, waar u op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest verplicht te zullen worden om mee te vechten met de Taliban of Hezb-e Islami.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaanse identiteitsbewijs), taskara's van familieleden, één van uw schoolresultaten en een foto van een telefoongesprek met uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst wordt opgemerkt dat u verklaart dat u dezelfde problemen reeds aanhaalde tijdens uw verzoeken om internationale bescherming in Noorwegen en nadien ook in Zweden en dat beide landen u een weigeringsbeslissing uitreikten (CGVS, p.6 & 7). Dit is een eerste tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Daarnaast blijkt u zich over tal van zaken tegen te spreken met uw verklaringen, eerder afgelegd bij de Zweedse asielinstanties, die ginds door het CGVS werden opgevraagd, vertaald en toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo verklaarde u bij de Zweedse asielinstanties dat u een tijdlang in Pakistan hebt gewoond en verklaarde u op het moment van uw persoonlijk onderhoud dat uw vrouw en kinderen zich daar bevonden (vertaling verklaringen Zweden, pagina 4). U verklaarde dat de mensen met wie u in Afghanistan problemen kende ook daar achter u aanzaten en u om deze reden ook uit Pakistan wegvluchtte (vertaling verklaringen Zweden, pagina 6). Voordat u wegvluchtte zou u voor uw vrouw een vluchtelingenkaart hebben kunnen bemachtigen via UNHCR, waardoor zij in Pakistan mocht wonen. U legde deze kaart ook neer bij de Zweedse asielinstanties (vertaling verklaringen Zweden, pagina 7). Tijdens uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties maakt u hier geen enkele melding van. U verklaart op heden dat hier niets van aan is, dat u nooit in Pakistan hebt gewoond en nooit om hulp heeft gevraagd bij UNHCR (CGVS, p.11 & 13). Dat u over deze zaken dusdanige uiteenlopende verklaringen aflegt ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op aanzienlijke wijze.

Verder wordt opgemerkt dat u zich ook omtrent uw asielrelaas tegenspreekt met uw verklaringen bij de Zweedse asielinstanties. U verklaarde in Zweden dat uw broer, genaamd Ala Gul, een leider was binnen de Taliban en dat men u, na zijn dood, had gevraagd om u in zijn plaats bij de Taliban aan te sluiten (vertaling verklaringen Zweden, pagina 4, 6 & 8). U laat bij het CGVS nochtans geheel achterwege dat u een broer had die leider is geweest bij de Taliban. U liet het bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelfs na melding te maken van een broer met een dergelijke naam (verklaringen DVZ, 09.10.2020, vraag 17). U bij het CGVS expliciet de vraag gesteld of u ooit een broer had die leider was bij de Taliban antwoordt u van niet, om hier pas op terug te komen nadat u werd geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde in Zweden (CGVS, p.9). Dat u aanzienlijke tegenstrijdigheden aflegt wat betreft uw vluchtmotief, is een andermaal een aanwijzing voor het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtmotief uit Afghanistan in 2009.

U verklaart tijdens uw onderhoud op het CGVS dat u in 2009 Afghanistan verliet omdat een aantal verre familieleden van u bij de Taliban zaten en deze wilden dat u zich bij hen aansloot. Mawlawi Qasem, een neef van u, zou u hier persoonlijk op hebben aangesproken (CGVS, p.4) en dit u hebben gevraagd aan het begin van het jaar 2009 (CGVS, p.4). In Zweden verklaarde u daarentegen dat hij u dit vroeg in 2006 of 2007 (vertaling verklaringen Zweden, pagina 10). U verklaart bovendien op heden dat hij u slechts één keer persoonlijk aansprak, waar u in Zweden nog stelde dat de Taliban u verschillende keren aanspraken (vertaling verklaringen Zweden, pagina 10). U verklaarde in Zweden ook dat de dorpsoudsten u benaderden met een brief van de Taliban waarin stond dat u moest meestrijden en dat zij eisten dat u de brief zou ondertekenen (vertaling verklaringen Zweden, pagina 9 & 11). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt naar een brief die u moest ondertekenen, valt u uit de lucht. U stelt dat u daarentegen in Noorwegen was toen een brief van de Taliban kwam (CGVS, p.14). Dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen over de problemen die u zou hebben gekend in Afghanistan, maakt dat hier niet het minste geloof aan kan gehecht worden.

Verder wordt gewezen op uw verklaring dat u in december 2012 door de Noorweegse autoriteiten terug naar uw land van herkomst werd gerepatrieerd en dat u een tijdje in Kabul ging wonen. Na een verblijf van 17 dagen in een hotel in Kabul, besloot u terug te reizen naar uw geboortedorp in Kunduz, zo gaat u verder (CGVS, p.10). Dit gedrag verbaast enorm. Indien er werkelijk voor uw vertrek van u geëist werd om u aan te sluiten bij de Taliban, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat u niet zou terugkeren naar uw regio van herkomst. Bovendien verklaart u dat uw broer Mamad Lal eerder dat jaar ook verplicht werd om zich aan te sluiten bij de Taliban en hij dat ook zou gedaan hebben (CGVS, p.6). Dat u dan besloot om u opnieuw in Kunduz te vestigen strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in dergelijke situatie en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de problemen die u hier gekend zou hebben. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte als zou deze broer Mamad Lal bij de Taliban hebben gezeten, noch maakte u hier melding van tijdens uw onderhoud in Zweden in 2017. Concluderend kan ook hier niet het minste geloof aan gehecht worden.

De vaststelling dat u één vluchtmotief niet aannemelijk maakt doet ook twijfelen aan de andere problemen die u verklaart te hebben gekend in Afghanistan. Ook de problemen die u zou hebben gekend bij terugkeer in Afghanistan, nadat u werd gerepatrieerd door de Noorse autoriteiten in 2012, maakt u omwille van verschillende vaststellingen geenszins aannemelijk. Ook hierover legt u uiteenlopende verklaringen af. In Zweden verklaarde u dat de Taliban drie of vier keer naar u toe kwamen en zeiden dat u moest meegaan en met hen diende samen te werken (vertaling verklaringen Zweden, pagina 8). Dit is opnieuw niet wat u bij het CGVS verklaart. U verklaart namelijk dat u slechts één keer ben aangesproken door ene Juma Khan Hamdard (CGVS, p.11). Dat u zich ook over deze problemen tegenspreekt, is een eerste aanwijzing dat u ook deze problemen niet hebt meegemaakt. U stelt dat Juma Khan Hamdard, een machtig en gewelddadig persoon, u benaderde met de vraag om uw baard te laten groeien en aan te sluiten bij Hezb-e Islami (CGVS, p.15). Er dient verder te worden opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat Juma Khan Hamdard de tijd en moeite zou investeren om u persoonlijk thuis te komen opzoeken, louter om te zeggen dat u een baard moet laten groeien en dat u zich bij zijn organisatie dient aan te sluiten. De man was gouverneur van verschillende provincies alsook adviseur van de Afghaanse president ten tijde van de beweerde bedreiging aan uw adres. Indien hij u werkelijk wou bedreigen, moge men verwachten dat hij dat niet in eigenste persoon zou doen, maar hiertoe vele handlangers heeft. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom hij net u zou willen rekruteren bij Hezb-e Islami.

Daarnaast is uw kennis van de man zeer beperkt, opnieuw een aanwijzing dat u helemaal niet door hem bedreigd werd en hierdoor Afghanistan diende te verlaten. U stelt dat hij nooit gouverneur was, hoewel de beschikbare informatie over hem aangeeft dat hij over de jaren heen in drie provincies deze functie

heeft bekleed. U stelt niet te weten of de man ooit voor president Ashraf Ghani werkte (CGVS, p.16), hoewel Juma Khan Hamdard zijn veiligheidsadviseur is geweest (zie informatie administratief dossier). Gevraagd hoeveel kinderen hij heeft, moet u het antwoord schuldig blijven. Namen van zijn kinderen zijn u onbekend en ook de naam Gul Rahman Hamdard doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS, p.16). Hij is nochtans één van de bekendste zonen van Juma Khan en geniet enige bekendheid in uw land van herkomst, onder meer dankzij zijn jarenlange vertegenwoordiging in het Afghaanse parlement. Men moge verwachten dat u meer afweet van Juma Khan Hamdard, gezien hij volgens u de reden is dat u (opnieuw) Afghanistan hebt verlaten.

Verder wordt opgemerkt dat u zich tegenspreekt over de ontmoeting met Juma Khan Hamdard. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de mannen van Juma Khan Hamdard u meenamen naar Juma Khan (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS stelt u daarentegen dat Juma Khan naar u thuis kwam om u dat te vragen (CGVS, p.8 & 9). Bovendien verklaart u bij het CGVS dat u daags na deze confrontatie zelf naar het huis van Juma Khan Hamdard bent getrokken, en dit om hem te vragen waarom hij net u moest hebben (CGVS, p.15 & 16). Naast de opvallende vaststelling dat u ook dit onvermeld liet bij de DVZ, is het volstrekt onlogisch dat u de man zelf ging opzoeken. Indien hij u werkelijk had gezegd dat u zich bij hem moest aansluiten, slaat het werkelijk nergens op dat u hem dan zelf nog gaat benaderen en het risico loopt dat hij u iets aandoet. Wat ook kant noch wal raakt is dat de man u een maand de tijd zou hebben gegeven om u aan te sluiten bij zijn organisatie. Indien hij u hiertoe wou verplichten, lijkt het eerder logisch dat hij u onmiddellijk meeneemt/laat meenemen en u niet de kans geeft om op de vlucht te slaan. Eveneens zeer onlogisch is uw gedrag achteraf. U verliet drie dagen na de eerste confrontatie met Juma Khan Hamdard Kunduz en ging in de provincie Nimruz wonen met uw hele familie. U huurde hier een huis, woonde hier anderhalf jaar en reisde dan door naar Europa. Uw familie keerde terug naar uw dorp in Kunduz (CGVS, p.7 & 8). Dit alles verbaast. Dat u nog anderhalf jaar in Afghanistan woonde, relativeert vooreerst de door u aangehaalde vrees. Dat uw familie besloot om hierna terug te keren naar Kunduz, is tevens een demarche die de wenkbrauwen doet fronsen. Gezien u de eis van een zeer machtig en volgens u gewelddadig persoon zou hebben geweigerd, moge men verwachten dat ook zij elders een veiliger onderkomen zoeken om mogelijke represailles te vermijden. Dit alles bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw 'taskara', die van uw familieleden en uw schoolresultaten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst uit Afghanistan, die in deze beslissing momenteel niet wordt betwist. Dat u contact heeft met uw vader, zoals de foto van een telefoongesprek lijkt aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken; echter levert dit geenszins bewijs voor de door u aangehaalde problemen die over de ganse mijn ongeloofwaardig werden bevonden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in

Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat*

*“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.***

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van “de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van/ 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve handelingen, en op de artikelen 48/3, 48/5, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980”.

Op 14 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;

- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

De “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022 wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst wordt opgemerkt dat u verklaart dat u dezelfde problemen reeds aanhaalde tijdens uw verzoeken om internationale bescherming in Noorwegen en nadien ook in Zweden en dat beide landen u een weigeringsbeslissing uitreikten (CGVS, p.6 & 7). Dit is een eerste tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Daarnaast blijkt u zich over tal van zaken tegen te spreken met uw verklaringen, eerder afgelegd bij de Zweedse asielinstanties, die ginds door het CGVS werden opgevraagd, vertaald en toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo verklaarde u bij de Zweedse asielinstanties dat u een tijdlang in Pakistan hebt gewoond en verklaarde u op het moment van uw persoonlijk onderhoud dat uw vrouw en kinderen zich daar bevonden (vertaling verklaringen Zweden, pagina 4). U verklaarde dat de mensen met wie u in Afghanistan problemen kende ook daar achter u aanzaten en u om deze reden ook uit Pakistan wegvluchtte (vertaling verklaringen Zweden, pagina 6). Voordat u wegvluchtte zou u voor uw vrouw een vluchtelingenkaart hebben kunnen bemachtigen via UNHCR, waardoor zij in Pakistan mocht wonen. U legde deze kaart ook neer bij de Zweedse asielinstanties (vertaling verklaringen Zweden, pagina 7). Tijdens uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties maakt u hier geen enkele melding van. U verklaart op heden dat hier niets van aan is, dat u nooit in Pakistan hebt gewoond en nooit om hulp heeft gevraagd bij UNHCR (CGVS, p.11 & 13). Dat u over deze zaken dusdanige uiteenlopende verklaringen aflegt ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op aanzienlijke wijze.

Verder wordt opgemerkt dat u zich ook omtrent uw asielrelaas tegenspreekt met uw verklaringen bij de Zweedse asielinstanties. U verklaarde in Zweden dat uw broer, genaamd Ala Gul, een leider was binnen de Taliban en dat men u, na zijn dood, had gevraagd om u in zijn plaats bij de Taliban aan te sluiten (vertaling verklaringen Zweden, pagina 4, 6 & 8). U laat bij het CGVS nochtans geheel achterwege dat u een broer had die leider is geweest bij de Taliban. U liet het bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelfs na melding te maken van een broer met een dergelijke naam (verklaringen DVZ, 09.10.2020, vraag 17). U bij het CGVS expliciet de vraag gesteld of u ooit een broer had die leider was bij de Taliban antwoordt u van niet, om hier pas op terug te komen nadat u werd geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde in Zweden (CGVS, p.9). Dat u aanzienlijke tegenstrijdigheden aflegt wat betreft uw vluchtmotief, is een andermaal een aanwijzing voor het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtmotief uit Afghanistan in 2009.

U verklaart tijdens uw onderhoud op het CGVS dat u in 2009 Afghanistan verliet omdat een aantal verre familieleden van u bij de Taliban zaten en deze wilden dat u zich bij hen aansloot. Mawlawi Qasem, een neef van u, zou u hier persoonlijk op hebben aangesproken (CGVS, p.4) en dit u hebben gevraagd aan het begin van het jaar 2009 (CGVS, p.4). In Zweden verklaarde u daarentegen dat hij u dit vroeg in 2006 of 2007 (vertaling verklaringen Zweden, pagina 10). U verklaart bovendien op heden dat hij u slechts één keer persoonlijk aansprak, waar u in Zweden nog stelde dat de Taliban u verschillende keren aanspraken (vertaling verklaringen Zweden, pagina 10). U verklaarde in Zweden ook dat de dorpsoudsten u benaderden met een brief van de Taliban waarin stond dat u moest meestrijden en dat zij eisten dat u de brief zou ondertekenen (vertaling verklaringen Zweden, pagina 9 & 11). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt naar een brief die u moest ondertekenen, valt u uit de lucht. U stelt dat u daarentegen in Noorwegen was toen een brief van de Taliban kwam (CGVS, p.14). Dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen over de problemen die u zou hebben gekend in Afghanistan, maakt dat hier niet het minste geloof aan kan gehecht worden.

Verder wordt gewezen op uw verklaring dat u in december 2012 door de Noorweegse autoriteiten terug naar uw land van herkomst werd gerepatriëerd en dat u een tijdje in Kabul ging wonen. Na een verblijf van 17 dagen in een hotel in Kabul, besloot u terug te reizen naar uw geboortedorp in Kunduz, zo gaat u verder (CGVS, p.10). Dit gedrag verbaast enorm. Indien er werkelijk voor uw vertrek van u geëist werd om u aan te sluiten bij de Taliban, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat u niet zou terugkeren naar uw regio van herkomst. Bovendien verklaart u dat uw broer Mamad Lal eerder dat jaar ook verplicht werd om zich aan te sluiten bij de Taliban en hij dat ook zou gedaan hebben (CGVS, p.6). Dat u dan besloot om u opnieuw in Kunduz te vestigen strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in dergelijke situatie en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de problemen die u hier gekend zou hebben. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte als zou deze broer Mamad Lal bij de Taliban hebben gezeten, noch maakte u hier melding van tijdens uw onderhoud in Zweden in 2017. Concluderend kan ook hier niet het minste geloof aan gehecht worden.

De vaststelling dat u één vluchtmotief niet aannemelijk maakt doet ook twijfelen aan de andere problemen die u verklaart te hebben gekend in Afghanistan. Ook de problemen die u zou hebben gekend bij terugkeer in Afghanistan, nadat u werd gerepatriëerd door de Noorse autoriteiten in 2012, maakt u omwille van verschillende vaststellingen geenszins aannemelijk. Ook hierover legt u uiteenlopende verklaringen af. In Zweden verklaarde u dat de Taliban drie of vier keer naar u toe kwamen en zeiden dat u moest meegaan en met hen diende samen te werken (vertaling verklaringen Zweden, pagina 8). Dit is opnieuw niet wat u bij het CGVS verklaart. U verklaart namelijk dat u slechts één keer ben aangesproken door ene Juma Khan Hamdard (CGVS, p.11). Dat u zich ook over deze problemen tegenspreekt, is een eerste aanwijzing dat u ook deze problemen niet hebt meegemaakt. U stelt dat Juma Khan Hamdard, een machtig en gewelddadig persoon, u benaderde met de vraag om uw baard te laten groeien en aan te sluiten bij Hezb-e Islami (CGVS, p.15). Er dient verder te worden opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat Juma Khan Hamdard de tijd en moeite zou investeren om u persoonlijk thuis te komen opzoeken, louter om te zeggen dat u een baard moet laten groeien en dat u zich bij zijn organisatie dient aan te sluiten. De man was gouverneur van verschillende provincies alsook adviseur van de Afghaanse president ten tijde van de beweerde bedreiging aan uw adres. Indien hij u werkelijk wou bedreigen, moge men verwachten dat hij dat niet in eigenste persoon zou doen, maar hiertoe vele handlangers heeft. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom hij net u zou willen rekruteren bij Hezb-e Islami.

Daarnaast is uw kennis van de man zeer beperkt, opnieuw een aanwijzing dat u helemaal niet door hem bedreigd werd en hierdoor Afghanistan diende te verlaten. U stelt dat hij nooit gouverneur was, hoewel de beschikbare informatie over hem aangeeft dat hij over de jaren heen in drie provincies deze functie heeft bekleed. U stelt niet te weten of de man ooit voor president Ashraf Ghani werkte (CGVS, p.16), hoewel Juma Khan Hamdard zijn veiligheidsadviseur is geweest (zie informatie administratief dossier). Gevraagd hoeveel kinderen hij heeft, moet u het antwoord schuldig blijven. Namen van zijn kinderen zijn u onbekend en ook de naam Gul Rahman Hamdard doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS, p.16). Hij is nochtans één van de bekendste zonen van Juma Khan en geniet enige bekendheid in uw land van herkomst, onder meer dankzij zijn jarenlange vertegenwoordiging in het Afghaanse parlement. Men moge verwachten dat u meer afweet van Juma Khan Hamdard, gezien hij volgens u de reden is dat u (opnieuw) Afghanistan hebt verlaten.

Verder wordt opgemerkt dat u zich tegenspreekt over de ontmoeting met Juma Khan Hamdard. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de mannen van Juma Khan Hamdard u meenamen naar Juma Khan (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS stelt u daarentegen dat Juma

Khan naar u thuis kwam om u dat te vragen (CGVS, p.8 & 9). Bovendien verklaart u bij het CGVS dat u daags na deze confrontatie zelf naar het huis van Juma Khan Hamdard bent getrokken, en dit om hem te vragen waarom hij net u moest hebben (CGVS, p.15 & 16). Naast de opvallende vaststelling dat u ook dit onvermeld liet bij de DVZ, is het volstrekt onlogisch dat u de man zelf ging opzoeken. Indien hij u werkelijk had gezegd dat u zich bij hem moest aansluiten, slaat het werkelijk nergens op dat u hem dan zelf nog gaat benaderen en het risico loopt dat hij u iets aandoet. Wat ook kant noch wal raakt is dat de man u een maand de tijd zou hebben gegeven om u aan te sluiten bij zijn organisatie. Indien hij u hiertoe wou verplichten, lijkt het eerder logisch dat hij u onmiddellijk meeneemt/laat meenemen en u niet de kans geeft om op de vlucht te slaan. Eveneens zeer onlogisch is uw gedrag achteraf. U verliet drie dagen na de eerste confrontatie met Juma Khan Hamdard Kunduz en ging in de provincie Nimruz wonen met uw hele familie. U huurde hier een huis, woonde hier anderhalf jaar en reisde dan door naar Europa. Uw familie keerde terug naar uw dorp in Kunduz (CGVS, p.7 & 8). Dit alles verbaast. Dat u nog anderhalf jaar in Afghanistan woonde, relativeert vooreerst de door u aangehaalde vrees. Dat uw familie besloot om hierna terug te keren naar Kunduz, is tevens een demarche die de wenkbrauwen doet fronsen. Gezien u de eis van een zeer machtig en volgens u gewelddadig persoon zou hebben geweigerd, moge men verwachten dat ook zij elders een veiliger onderkomen zoeken om mogelijke represailles te vermijden. Dit alles bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw 'taskara', die van uw familieleden en uw schoolresultaten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst uit Afghanistan, die in deze beslissing momenteel niet wordt betwist. Dat u contact heeft met uw vader, zoals de foto van een telefoongesprek lijkt aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken; echter levert dit geenszins bewijs voor de door u aangehaalde problemen die over de ganse mijn ongeloofwaardig werden bevonden."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Zo gaat verzoeker er verkeerdelijk vanuit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn problemen met de taliban en meer bepaald zijn weigering om zich aan te sluiten bij de taliban niet ter discussie stelt. Verzoeker biedt geen enkele concreet verweer ten aanzien voormelde pertinente vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming omwille van rekrutering door de taliban.

Verzoeker verwijst weliswaar naar twee rapporten waaronder een EASO-verslag van 2012 over de wijze waarop de taliban dwangmatig burgers rekruteren en over de individuele bedreigingen aan het adres van mensen die weigeren zich bij de taliban aan te sluiten, en een OFPRA-verslag van 18 januari 2022 over de levensomstandigheden van de Afghaanse civiele samenleving sinds de terugkeer van de taliban en de schending van de mensenrechten waaruit blijkt dat alle Afghaanse burgers aan geweld zijn onderworpen. Het toevoegen van dergelijke algemene rapporten aan het verzoekschrift volstaat niet om

aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift weliswaar dat hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming video's heeft overgelegd waarop te zien is hoe de bevolking door de taliban wordt gestraft, doch dit blijkt niet uit het rechtsplegingsdossier. Nergens kan worden afgeleid dat verzoeker de asielinstanties in kennis stelde van deze video's. Ook werden zij niet bij onderhavig verzoekschrift gevoegd.

In zoverre verzoeker het actueel karakter van de in de bestreden beslissing opgenomen informatie bekritiseert, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 14 maart 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. De Raad onderstreept in dit opzicht dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het taliban regime niet is veranderd en dat de burgerbevolking nog steeds het slachtoffer is van vervolging en willekeurige executies en de vervolging waaraan hij bij terugkeer zal worden blootgesteld actueel is ingevolge de machtswissel in 2021 en dat zijn leven hierdoor in gevaar zou zijn.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met het profiel van verzoekende partij en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder

belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij waaruit blij dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan immers niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Met een louter verblijf in Europa zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsvername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF